Unistajad usinaste
Unest üles upitagu,
Udust uimased ustawaste
Uueks üpruseks ühendagu!

Kandli-saar.

Madli ja Maret, rikkad peretütred, waidlesid kangeste isekeskis. Naad rääkisid kahest noormeestest, kes mõlemad tähtsalt Madli elu külge puutusid: Juhkum oli, nagu kõigil teatud, tema südame sõber ja kartlik kosilane — Hindrekul jälle oli õnneks läinud, tütarlast surma suust peasta, kui see kord tulekahju juures hirmsat otsa pidi leidma. Sestsaadik nõudis noormees neiut ühkepuhkuse igatsemisega taga ning niipea, kui Madli sest aru sai, tuli temale mõte, oma elu-peastjale isiennast tänu-palgaks anda, et küll tema süda Juhkumi poole hoidis.

See'p see oligi, mispärast Maret teisega jägeles. Ta püüdis temale äraseletada, et see üsna kardetaw olla, Hindrekule abikaasaks minna, kui seal juures teist armastab.

„Oh, ära waewa mind tühja," palus Madli tõsiselt: „Hindreku wastu tunnen ma austust

ja, mis weel tähtsam on, tänu täis on mu süda tema wastu."

„Aga Juhkumit sa jälle armastad!"

„Dus see sul nii kindlaste teadaw? Ja kui kaa — — —."

„Kui kaa? — Ära mängi mitte oma südame õrnema tundmustega, ei tea, mis niisuguse julge mängu lõpp saaks olema! Katsu oma tänuliku meelt walitseda, su armastust Juhkumi wastu sa ehk ilmasgi ei saa tagasi rõhuda!"

„Aga Hindrek armastab mind ju, ta on mind surma suust peastnud, ma olen temale tänu wõlga. Pealegi on ta tubli mees; seepärast, lase, ma teen, mis mu mõistus mind sunnib, ilma tundmusteşt hoolimatta."

„Tõsist armastust ilma austuseta ei wõi olla, aga kõige suurem austus üksi ei ole ühtigi armastuse wastu; kaa tänulik meel ei maksa seal juures ühtigi. Sul wõib küll wõimalik olla, oma armastust tänule saagiks anda, aga kas see tänumeel iialdes armastuseks muudab, on teadmatta. Nüüd on weel aeg, et wõid Hindrekule ütelda: ma olen Teile tänulik, kunni aga süda mul rindus põksub, aga ärge heitke tühja lootust mu armastuse peale — see on juba ammu ja kõikumatta Juhkumi päralt — ja kõik saaks ehk hästi toimetud!"

Eesti-maa rahwa Kalender 1887 , lk. 25